

Nella Lenders 1866-1963
(Lindere Nella)

Artikel in "De Klepel" november 1959

Vandaag kom ik nog eens met de lezers van "De Klepel" een praatje maken en zo maar wat van mijn jeugdherinneringen vertellen:

Toen in Neerkant nog geen kerk of school was (lang voor 1887) gingen de mensen naar Meijel. De kinderen die daar naar school gingen, brachten hun boterham mee en aten die 's middags in de school, bij vrienden of familie op. Er waren toen maar twee onderwijzers, nl. een hoofd en 'n onderwijzer. Het hoofd was toen Mr. Hebben; wij zeiden destijds boven-en ondermeester. De kinderen van de Neerkant moesten als het erg koud was een turf meebrengen. De bovenmeester was dikwijls de pennen (ganzenveders) aan het spitsen; daarvoor gebruikt hij een apart pennenmes. Ook had hij bloemen voor de ramen fuchsia's, die verzorgde hij ook en moest er ook soms een stokje bijzetten. Het was een heel geroesemoes in de school; kinderen hadden allemaal klompen aan; ieder had een lei met een griffel. Die lei mochten wij zaterdag mee naar huis nemen om af te schuren. Er zat een houten raampje om en een sponzen doosje kenden ze nog niet. Met Nieuwjaar mocht de hoogste klas een Nieuwjaarsbrief schrijven. De meester schreef die op het bord voor. Dan kregen wij een blaadje papier en als we twee centen mee brachten, werd er een bloempje of engeltje opgeplakt. Dat was zwaar werk, want we zaten met z'n achten op een bank, iedereen zat niet stil en de pennen waren geen ballpoints. Er werd veel geknoeid, maar het werd toch een brief, na veel inspanning. Dan deed de meester er een enveloppe om en schreef het adres. We waren de koning te rijk af, want het was onze eerste brief. Met Nieuwjaar werd die 's morgens hardop voorgelezen. We kregen een beloning en mochten de brief ook nog aan de familie laten lezen. Wat een prestatie! Zaterdag moesten wij de catechismus opzeggen, en wee die ze niet kon, dat was een "Ezel". Als de school uit was, liepen de kinderen achter de "Ezels" en riepen: "Ezel". Dat was een zware straf, ik meen, dat ze ook nog een plakkaat of muts kregen, waarop "Ezel" stond. Met Palm zondag deden de kinderen de Eerste H. Communie en die het beste de catechismus kenden gingen voorop, twee aan twee. Degene die naast u stond was uw "Communiepaar". Bij het communicantje, dat het van de twee het dichtst bij de kerk woonde, was er dan feest en uw "paar" was er dan ook de hele dag. Met Paasmaandag ging men dan naar het andere communiepaar, daar was het dan feest. Mijn communiepaar was Marianne Geris, die woonde in de "Berkenheg". Zij is nu al lang dood. Als we 's avonds naar huis gingen, kregen we gekleurde eieren mee. Daar ge mee gepaard had (maar Nella toch), bleef altijd wat vriendschap.